

Sygn. akt I CNP 87/09

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz

w sprawie skargi L.G.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego
w W.

z dnia 21 grudnia 2007 r., sygn. akt [...],

wydanego w sprawie z powództwa "G." Spółki z o.o.
przeciwko L.G.

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego L.G.

przeciwko "G." Spółce z o.o.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 listopada 2009 r.,

odrzuca skargę;

**zasądza od L.G. na rzecz "G." Spółki z o.o. kwotę 1.800 (jeden
tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

L.G., pozwana w sprawie wytoczonej przez G. POLSKA Sp. z o.o. o zapłatę, zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 grudnia 2007 r., wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku.

Powódka wniosła o odrzucenie bądź oddalenie skargi i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać m.in. wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (pkt 3) a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi (pkt 5 *in fine*). Wymagania te mają charakter konstrukcyjny, w związku z czym skarga nie spełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, zatem skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl., z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05, nie publ. oraz z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, postawienie przez prawodawcę jako dwu odrębnych wymagań przytoczenia podstaw i ich uzasadnienia oraz wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, było zabiegiem w pełni świadomym i uzasadnionym. Po pierwsze, trzeba pamiętać, że instytucja skargi, o której mowa, została ustanowiona w celu stworzenia możliwości realizacji uprawnień wpływających z art. 417¹ § 2 k.c., zagwarantowanych w art. 77 ust. 1 Konstytucji,

przewidującym odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez niezgodne z prawem działania przy wykonywaniu władzy publicznej. Jest w tej sytuacji oczywiste, że niezgodność z prawem uzasadniająca odpowiedzialność Skarbu Państwa musi być – już na etapie wnoszenia skargi – jasno określona przez wskazanie przepisu, z którym skarżone orzeczenie jest niezgodne. Po drugie, same wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego orzeczenia, wytykane w ramach podstaw, nie zawsze powodują niezgodność orzeczenia z prawem (por. art. 424⁴ k.p.c.), a jeśli nawet tak się dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być – i często nie są – tożsame z przepisami (przepisem), z którym orzeczenie jest niezgodne. Z tych przyczyn, zważywszy także na względy czysto normatywne, tj. na konstrukcję art. 424⁵ k.p.c., należy przyjąć, że nie stanowi spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. odwołanie się do podstaw skargi lub ich uzasadnienia.

W skardze pozwanej powołano, jako jej podstawę, nieważność postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.), naruszenie prawa materialnego – art. 65 i 353¹ k.c., sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału oraz jako naruszenie przepisów postępowania naruszenie art. 233 k.p.c. Nie wskazano jednakże przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Skarga nie spełnia zatem wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Skarga pozwanej nie spełnia także wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 *in fine* k.p.c. Skarga wniesiona została od prawomocnego orzeczenia sądu pierwszej instancji. Ma więc do niej zastosowanie art. 424¹ § 2 k.p.c. W skardze nie wykazano jednak, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi. Wymagania tego nie spełnia stwierdzenie zawarte w skardze, że utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku może stanowić precedens pozwalający mocniejszym podmiotom gospodarczym upłynniać swoje stany magazynowe towarów niechodliwych, „zbywając” je na siłę podmiotom słabszym. Wykazanie, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, powinno polegać na wykazaniu okoliczności mających charakter wyjątkowy, które spowodowały, że wyrok sądu pierwszej instancji nie został skutecznie zaskarżony przysługującym od niego zwykłym środkiem zaskarżenia. Odrzucenie apelacji ze względu na

nienależyte jej opłacenie nie stanowi wyjątkowego wypadku uzasadniającego wniesienie skargi.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. postanowił odrzucić skargę.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 1 zd. pierwsze w zw. z art. 98 § 1 i 3 i art. 99 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 5 pkt 2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).